

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 193.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365766336/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»Fordømte Djevle! plyndre I de Døde? – plyndre I min Son!» – lød nu en kraftig Røst tæt ved dem, og den forfærdede Fader traadte frem. – I samme Øieblik var Blendlygten bleven usynlig, og Manden, som bar den, var forsvunden – Med et hæsligt Skrig flygtede ogsaa den gruelige Kvinde; men i Stjernelyset saae Faderen sin Søn Ligg ligge nøgent og udplyndret ved den sonderbrudte Liigkiste. – Et halvberuset Menneske i den asleste Betlerdragt laae hulkende over Liget og syntes i Afsindighed at tale til det.

»Er du virkelig Christen Valman?» – hviskede den Berusede – »er du min døde Ungdom og Kjærlighed? – skulde jeg her samles med dig igen! – ak, Amalia! – er du nu ogsaa død og begravet?»

»Nei, hun lever – min Sønns Moder lever!» – sagde Faderen, der havde nærmet sig den Afsindige og ikke tvivlede paa, det jo maatte være hin forsvundne ulykkelige Valman – »kom til dig selv, Elendige! det Liig, du der har gravet op, for at plyndre – var Amalia Falks og Christian Knudsens eneste Søn, som til uværdig Erindring om dig blev døbt Christen Valman og som gik i Graven med dit Ansigt og med Giften af din Natur i sit Inderste.»

»Altsaa dog Christen Valman!» – lallede den Berusede – »altsaa dog mig selv – mit andet Jeg – min aandelige Søn – var du hans Fader i Kjødets Verden? ja saa! – men jeg var hans Fader i Aandens store Verden – og han er min! – see, der har jeg Partet derpaa» – vedblev han og trak en Ring af sin magre Finger – »bring hende den tilbage! nu er det Ægteskab forbi! – Godnat, Papa! – hils min magneriske Brud! – hils min Ætheraands-Elskede! – jeg er for længe siden – gaaet i Hundene. Gud velsigne *hende!*» Han rakte Ringen fra sig og tumlede syngende bort mellem Gravene. Dog det var nu ingen vild Drikkevise, han sang – men med en Stemme, der næsten klang smuk og som syntes at bæve af Graad, sang han en Psalmemelodie; det var et Brudstykke af den gamle Liigpsalm, han i sin Barndom saa tidt havde sjunget blandt Skoledrengene.

Næste Morgen fandtes der paa Assistentkirkegaarden et dødt Menneske, der saae ud som en Betler og i hvem man genkjendte den for 20 Aar siden forsvundne chirurgiske Candidat Valman. Paa Grosserer Knudsens Angivelse, blev der foretaget en streng Undersøgelse angaaende Liigplyndringen. En heel Bande Liigplyndrere blev opdaget og straffet, dog den berygtede Dr. Matius Frantson og hans Møster vare flygtede med et Skib til England. Der skal de nogle Aar efter

være blevne hængte blandt en opdaget Bande af de saakaldte Opstandelsesfolk, der skaffe Ligg til Anatomerne.

Der tilberedtes en Familiefest i Grosserer Knudsens Huus ved Midsommerstid. Den ældste Datters Bryllup skulde feires og den Yngstes Forlovelse med det Samme erklæres. Hjertesagen havde allerede hemmelig været afgjort mellem de unge Mennesker paa hin stille Skovtour i Pintsen; men nu havde først enhver af de lykkelige Elskere opnaaet en Stilling, hvori der kunde tænkes paa et selvstændigt Familienliv.

Alle glædede sig til denne dobbelte Fest i Familien. Amalia smilede ogsaa med Inderlighed, naar Talen var derom og naar hun saae Glæden i de Andres Ansigter; men selv led hun stille, og hendes besynderlige Bleghed syntes at tiltage. Hendes Mand havde fordulgt hende, hvad han sidste Pinteuaat havde været Vidne til paa Assistentkirkegaarden. Rygtet om de opdagede Lugplyndrere og den, som død, gjenkjendte Candidat Valman, havde man ligeledes holdt skjult for hende. Da hun nogle Dage efter Pinteafesten besøgte sin Søns Grav, havde hun fundet den bestrøet med frisk Sand og prydet med endnu flere Blomster, end paa Begravelsesdagen. Ved Siden af den havde hun bemærket en anden, nylig opkastet Grav, der næsten ligesaa omhyggelig var prydet med Pintsellier og andre Foraarsblomster. Den var ikke betegnet med noget Mindesmærke eller Navn, men af de Blomster, hun havde medbragt til Sønnens Grav, havde hun dog uvilkaarlig henlagt en paa den Fremmedes Grav, der i Dodens stille Land var bleven hendes kjære Christen Valmans Nabo.

Dagen før den længe forberedte Familiefest gik Amalia om i alle Værelser for at eftersee, om Alt var saa reent og pynteligt, som hun ønskede det. Hun opdagede en Plet paa en af de nylig polerede Ruder. Hun gik ind i sin Mands Værelse, for at finde en gammel Avis til at afgrinde denne Plet med. Da hendes Mand en halv Time derefter kom hjem og traadte ind i sit Værelse, saae han med Forskrækkelse sin Kone ligge dødbleg og bevidstløs paa Sofien, med en Avis ved Siden. Han greb Bladet og saae med Skræk, at det indeholdt en udførlig Beretning om hvad han havde anmeldt for Øvrigheden angaaende hint natlige Oprin og Alt, hvad der senere om denne Sag var oplyst. Nu